

S POĽAHLIVÝ

O DBÚRAVAČ

S TRESU

3/12

SEPT. OKT. NOV.
11. ROČNÍK

foto: Andrea Ševčíková

OBSAH

Redakcia.....2
 Editoriál.....3
 Kontakt.....3

Články

**A slávnostne
 sľubujeme...!**.....4
 Cesta autobusom.....5
 Archimedes, menom
 Pokrývka.....6
 Veľtrh vysokých škôl.....8
 Bombová Blava.....8
 Bývalá študentka rozprávala
 aj o pripravovanej knihe...9
 Poslední budú prvými.....9

Super Mario a super
 bufetárka.....10
 Betónový vrtuľník.....11
 Don Quichote de la mAn-
 cha a samba v parku.....12

Téma čísla

Bez práce nie sú money...13
 Dovolenkové trapasy.....13
 Leto na slaný spôsob.....14
 Cimbalové
 muzicírovanie.....16

Jazerá, kopce, Gardaland a
 nadšení dospeláci.....17

Nesed' doma pri kompe,
 pod' s nami von.....18
 Nikdy neopozerané.....19
Recenzie
 Coldplay.....20
 Šťastie na dosah
 Wintersun - Time.....21
 Úžasná zemeplocha.....22
 DNA.....22
Literárna príloha
 Na veky vekov.....24
 Jablkový koláč
 nešikovného muža.....26
 Pamätám si.....26
 Sám nevieš ako.....26

REDAKCIA

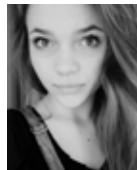
IVANA BALGOVÁ
 ŠÉFREDAKTOR
 GRAFIKA

IVANA MIŠÁKOVÁ
 REDAKTOR

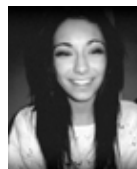
TOMÁŠ BELOBRAD
 REDAKTOR

ZUZANA PRISTACHOVÁ
 REDAKTOR

DANA HANKOVÁ
 REDAKTOR

ALŽBETA SALOŇOVÁ
 REDAKTOR

ERIKA HANKOVÁ
 REDAKTOR

MATEJ ŽÁK
 REDAKTOR

DOMINIK HOLÍČEK
 REDAKTOR

**MGR.
 MÁRIA ŠKULTÉTYOVÁ**
 ZODPOVEDNÝ PEDAGÓG

EDITORIÁL

Nikdy nie je neskoro spomínať na prázdniny. Najmä nie vtedy, keď vám učitelia zakazujú pozeráť sa cez hodinu von oknom, ako padajú prvé snehové vločky. Vtedy vždy myslím na plnú misu rajčín a mamine bryndzové halušky... vlastne nie. Na tie myslím, keď som hladná. Keď premýšľam o prázdninách, v myšli sa mi vynorí hneď niekoľko obrazov. Spotený volant v autoškole, dodnes ľutujem toho, kto mal jazdu po mne. Búrka na Pohode, ako som vystrašene sedela v stane a čakala na smrť. Mladý doktor na očnéom oddelení, pri ktorom som sa vždy hanbila za svoje pyžamo s medvedíkom „Pú“. Napriek tomu, že mi pamäť celkom slúži, pokiaľ teda nejde o časovanie slovies v španielčine, som akosi zabudla na všetko zlé, čo sa mi cez prázdniny stalo. Môj mozog akosi prirodzene vygeneroval len

tie dobré spomienky, možno si povedal, nech sa netrápi, chůďa. Všetko spätne vnímam inak. Dokonca aj na túru v Tatrách si spomínam s úsmevom, aj keď vtedy som sa zaprisahávala, že mňa na kopec už nikto nikdy nedostane. Myslím na úžasný guláš, ktorý som mala na chate, a preto si ten zmorený výraz v tvári pripomínam len fotkami. Toto číslo SOS bude o prázdninách, aj keď sú už dávno za nami. Dominik spomínal na brigádu, Tomáš na výlety po hradoch, Romana pre vás zozbierala dovolenkové trapasy. Spomínajú s ľahkou iróniou, úsmevom alebo so záchvatmi smiechu. Vychutnajte si fotky z halloweenskej diskotéky a imatrikulácií. A na ten sneh sa pozerajte. Ale iba keď vás nevidia.

Balgorá

KONTAKT

EMAIL:
CASOPISSOS@GMAIL.COM

FACEBOOK:
SOS - ŠKOLSKÝ ČASOPIS

A slávnostne sľubujeme...!

...že vymeníme svoj život oplieskaný pubertou za život poctivých študentov!

„V piatok končíte piatou hodinou, o jednej tu budete všetci! A do nohy! Prineste si plavky, plavecké okuliare a plaveckú čiapku. Ak nemáte čiapku, môže byť aj sáčok. Nejaké otázky?“ vyhlasovali štvrtáci v našej triede a popísali nám celú tabuľu. Otázky? Na tie sa nikto nezmohol, boli sme dosť mimo z toho oblečenia. Plavky? V tejto zime? Nevie, či sa štvrtáci zmlievali nad našimi zdesenými pohľadmi, ale ďalšia ich informácia znela: „Plavky si oblečiete na oblečenie. Môžete aj na bundu.“ Chvilka odľahnutia, aaaale... Viete si predstaviť, ako hlúpo vyzerajú plavky na oblečení? Pocit, že naše imatrikulačky by nemuseli byť až také strašné, sa v tom momente vytratil.

Tri, dva, jeden, klapka, ideme!

V osudný deň, kedy sa z nás mali stať právoplatní gympláci, bola asi väčšina z nás v strese od skorého rána. Našli sa aj takí, ktorí do seba nedostali ani sústo potraviny a prvým jedlom dňa sa im stalo až jedno z osudných troch C. Čo presne s nami štvrtáci vyvádžali? Už pred jednou sa pr-

ihnali k nám do triedy ako veľká voda a začali megafónom vykrikovať prvé pokyny. Každý z nás skončil pomaľovaný červeným rúžom - povinne sme mali na lícach triedu, ktorá nám pripravovala imatrikulačky a niektorí z nás sa štvrtákom zapáčili natoľko, že si vyslúžili aj nejaké tie pomaľovania navyše (ktoré pekne polopate vysvetlili, že bábätká naozaj nenosia bociany :-)). Potom nás prinútili nasadiť si okuliare a mohli sme ísť na prechádzku po jarmoku. Aj tu mali

pre nás vymyslený program, a tak sme chvíľami robili mexické vlny, chodili kačacím krokom alebo skandovali striedavo 4.A, 4.B, 4.C.

Záhada „troch Cé“ alebo škodoradosť? Najlepšia radosť!

To najhoršie nás však ešte len čakalo. Všetci sme sa presunuli do kultúrneho strediska a tu nám štvrtáci v skratke vysvetlili, čo sa bude diať: „Každý z vás dostane jednu úlohu, ktorú bude musieť splniť. Ak ju nesplní, čaká ho

trest v podobe troch C.“ Štvrtáci si očividne úlohu trýzniteľov naplno vychutnávali. Rozosmievalo ich naše tančovanie, spievanie (dalo sa to vôbec nazvať spevom??), ale aj podliezanie tyče, lízanie šľahačky z tela alebo ochutnávanie neznámych nápojov. Pri plnení niektorých úloh sme sa aj my sami poriadne nasmiali. A pre tých, ktorí ne-

splnili svoju úlohu, alebo neboli dostatočne dobrí, bol pripravený trest v podobe troch C: cesnak, cibuľa a citrón. Nakoniec sme sa na pódiu vystriedali všetci, niektorí dokonca viackrát. Nasledoval sľub a mali sme tú hrôzu za sebou.

Aký požičaj – taký vráť!

A ak sa čudujete, ako sme to prežili so zdravým rozumom,

prezradím vám, čo nás po celý čas držalo nad vodou. Bolo to vedomie, že v štvrtom ročníku to nejakým prvákom vrátíme práve my. A aj s úrokmi! Veď ako sa hovorí, sranda musí byť, aj keby na chleba nebolo. Budú rožky! :-)

-Dana Hanková-
-foto: Barbora Schwarzová-

Cesta autobusom

Každé ráno v pracovných dňoch vstávam kvôli jedinej veci- aby som sa dostala do školy. A ako inak, autobusom. So všetkým, čo k tomu patrí. V zime mrznete na zastávke, alebo idete umrieť od tepla, keď je akurát teplo. V autobuse vás nečaká nič lepšie.

„Študentský Bánovce,“ zdravím šoféra. Sadnem si na svoje obvyklé miesto, čo najviac vzadu, a čakám, čo ma čaká. Kilometre sa míňajú. Tu nastúpi starenka, ktorú trápia zamrznuté muškáty na balkóne a tam zas chalan, ktorý cigaretami zamorí celý autobus. Je zvláštne, ako si dokážete urobiť obraz o človeku na základe jeho pobytu v autobuse. Stávalo sa mi, to som bola ešte druháčka a mojou nočnou morou boli nulté hodiny telesnej, že každý deň so mnou cestovala teta, ktorá mala bizarný účes, špinavé šaty, a tak nevoňala priam po fialkách. Večne sedávala predo mnou. Bola

tichá, sem-tam prehodila pár slov k samej sebe. Čudné. Potom zrazu zmizla a už som ju viac nevidela, vraj zomrela. Veselší býva istý pán, ktorý chodieval večne v podguráženom stave a vyspevuje si. Keď počujete z autobusa „Pod horou, pod horou čierne psíča breeeše...“ viete, že o chvíľu ste doma. Niekedy je ale naozaj otravný. Hlavne, keď vám čumí na nohy vytŕčajúce spod sukne. S týmto pánom sa spájajú aj nekonečné príhody s najdôležitejšou osobou v autobuse, so šoférom. Každá streda patrí zas preslovu pána X, ktorý na vás zíza, ešte ste ani nenastúpili. Stúpíte na prvý schodík a už spustí: „Ahoj, sleč-

na, aká si dnes pekná, máš pekné tričko. A čo ste mali len päť hodín dnes?“ Inokedy vám zasa šofér povie, že by vás vozil od rána do večera, alebo by vám dal zadarmo lístok, keby môže. A celkom najhoršie je, že ak bývate na konci sveta ako ja a autobus vám ujde, musíte čakať aj niekoľko hodín na ďalší spoj. A keď sa už dočkáte, všetci sa tisnú, že by ste na nich najradšej navrieskali. Cesta autobusom nie je žiadna zábava. Ako sa jej vyhnúť? Najlepšie riešenie je vodičák. Vtedy ste pánom svojho času vy a nikto iný. Už chýba len maličkosť, vlastné auto. ■

-Alžbeta Saloňová-
-foto: autorka-

Archimedes, menom Pokrývka

Keď sa na našom gymnáziu povie „génus prírodných vied“, málokomu sa neobjaví ako prvý na zozname „vinníkov“. Mať informatiku v malíčku a vlastniť slušnú zbierku diplomov v matematicko-fyzikálnych olympiádach, o tom môžeme my ako obyčajní smrteľníci iba snívať. Pretrpieť humanitné vedy a vrhnúť sa v ústrety Korešpondenčným seminárom, to je život nášho spolužiaka Filipa Pokrývku, možnože raz známeho a uznávaného programátora a technika...

O tebe je známe, že vynikáš v predmetoch, ako matematika, fyzika a informatika. Kedy a čím si ňa získali?

Tieto predmety mám rád, pretože keď som sa na 2. stupni ZŠ začal zapájať do predmetových olympiád, zistil som, že mi idú, a tak som sa im začal venovať viac. Na fyzike ma najviac zaujala asi kinematika a z matematiky mám rád pekné príklady na dokazovanie, nie však geometrické. Teraz ma najviac baví asi informatika, pretože väčšinu voľného času trávim pri počítači – rád programujem, skúšam rôzne iné programy.

Čo hovoríš na profesorov tvojich obľúbených predmetov? Navštevuješ aj nejaký krúžok?

Som rád, že ma učia tí, ktorí ma učia. Ich výkladu dostatočne rozumiem a ak mám nejaké otázky navyše, s radosťou mi odpovedia. A čo sa týka krúžkov, počas školského roka navštevujem fyzikál-

ny krúžok. Vede ho pán profesor Žitňanský, ktorý ma tu pripravuje na Fyzikálne olympiády.

Na maturitu sa vyberajú, okrem dvoch jazykov, už iba dva povinné predmety. Pre ktoré si sa rozhodol?

Informatika mi ide najlepšie a na hodinách sa dosť nudím. Takže som si vybral seminár z matematiky, ktorú potrebujem k informatike, a druhý mám z fyziky, z ktorej by som tiež rád maturoval.

A v iných predmetoch ako sa ti darí?

Na ostatných predmetoch musím dávať pozor, aby som mal dobré známky. Aj keď ma nebavia. Humanitné predmety v škole nejako pretrpím. Na základnej ma ešte bavila aj biológia a chémia, ale v poslednom čase zisťujem, že ich moc nemusím. Z biológie som párkrát riešil olympiádu.

Minulý školský rok si vyhral krajské kolo v Matematickej olympiáde, kat. B. Zúčastnil si sa na nej jediný z nášho gymnázia? Čakal si víťazstvo?

Nie, súťažil tam so mnou aj Michal Korbela zo septimy, ktorý skončil druhý a od spoločného prvenstva nás delil iba jeden bod. Do celoslovenského kola sa z tejto kategórie nepostupuje, iba z vyššej, t.j. kat. A. Víťazstvo som nečakal, pretože som nevyriešil správne posledné dve úlohy. Takže to, že som vyhral, ma samozrejme potešilo, ale bol som aj sklamaný, že som toto kolo nevyriešil lepšie. A na vyhodnotení súťažiacich som získal diplom a kalkulačku.

A čo iné úspechy?

Ako druhák na gymnáziu som vo fyzike vo svojej kategórii skončil štvrtý v kraji a v informatike prvý v kraji a tretí na Slovensku. Na základnej škole som začal riešiť Olympiádu mladých vedcov, v

ktorej som sa postupne prebojoval až do celoslovenského kola medzi šiestich najlepších, ktorí mali ísť reprezentovať SR na celosvetové kolo IJSO. Konalo sa v africkej Nigérii, kde sme nakoniec nemohli odcestovať, keďže cesta do tejto krajiny v tej dobe bola len na vlastné riziko. Tak nám poslali odškodné – darček v podobe večných cien, ako balíčky inteligentnej plastelíny, magické guľôčky, levitron a pod.

Ako na tvoje úspechy reagujú rodičia? Máte v rodine podobného fanatika, ako si ty?

Rodičom sa veľmi páči, keď vyhrám nejakú olympiádu, ale už si na to aj zvykli. Podporujú ma, chcú, aby som sa dostal na dobrú vysokú školu. A fanatika prírodných vied v rodine zrovna nemáme, ale môj ujo sa zaujíma o elektroniku, je správcom káblových sietí a ocino je elektrikár. No nezaujíma ich matematika na vyššej úrovni, ako potrebujú. Bratovi, ktorý je deviatik v matematickej triede, to tiež páli, ale skôr ho zaujímajú humanitné vedy, hoci ani v matematike nie je najhorší, len ho to nebaví. A už spomeniem aj maminu, tá je vyučená šička.

Máš rozohrané nejaké súťaže cez internet?

Zapájam sa do korešpondenčných seminárov z matematiky a informatiky, na ktorých sa pretekáme spolu s Michalom Korbelom. Od 1. ročníka SŠ sme sa už zúčastnili na mnohých sústredeniach. Ak by ste nevedeli, korešpondenčné semináre sú súťaže, kde sa riešenia úloh posielajú do určitého termínu buď poštou, alebo elektronicky, e-mailom. Odmenou za úspešné vyriešenie úloh týchto seminárov je sústredenie, väčšinou bývajú dve za rok z každej súťaže. Každý seminár pozostáva z troch letných a troch zimných sérií, pričom po každej sérii je letné alebo zimné sústredenie. Zakaždým sa na nich zúčastňuje 20-30 najlepších riešiteľov. Dozvieme sa tu veľa nových informácií a zaujímavostí

Asi pršalo, a tak sa všetci stretli pod jednou strechou

zo spomínaných predmetov, na ktoré nie je v škole čas.

Čo ešte zvykneš robiť počas svojho voľného času?

Najradšej sa venujem behaniu. Rekreačne behám už asi dva roky. Nedávno som začal v Bánovskej bežeckej lige. Je to liga, čo znamená, že má viac kôl a v každom kole sa za jednotlivé umiestnenia dostávajú určité body. Zatiaľ som v celkovom rebríčku na 9.-10. mieste, čiže asi v prvej tretine. Nájdem si čas aj na knižky, väčšinou sci-fi alebo fantasy. Nemám nijakého obľúbeného autora. Keď ma zaujme nejaká kniha, tak si ju prečítam. Taktiež rád lepím papierové modely. Zatiaľ som zlepil modely áut, ako sú Enzo Ferrari či Mitsubishi Lancer. Zlepil som aj model Bojnického zámku a kamióna Mercedes. Aktuálne lepím model Trabanta z českého časopisu ABC, v ktorom sa tieto vystrihovačky nachádzajú.

Počula som, že vieš aj veľmi pekne kresliť.

Kreslil som, ale už dávno, ešte na základnej škole, aj to len pre seba a obrázky nikde neboli vystavované, ani ich už nemám. Už nekreslím, lebo nemám čas a ani neviem kresliť (podľa mňa som ani nikdy nevedel).

Predpokladám, že si sa už zamýšľal nad vysokou školou. Máš aspoň všeobecnú predstavu, čím by si sa chcel stať?

Zatiaľ neviem, kam presne by som chcel ísť po gymnáziu. Viem len, že by som chcel študovať matematiku a informatiku alebo fyziku. Ešte sa rozhodnem, čo z toho si vyberiem. Určite by som nechcel byť učiteľom, pretože na to nemám povahu. Možno by som šiel do výskumu alebo niekde za programátora, možno za technika...

Máš nejaký vzor?

Svoj vzor nemám. Čo sa týka významných osobností, skôr ma zaujíma, na čo nové prišli, ako ich osobný život.

Na čo konkrétne momentálne upriamuješ svoju pozornosť?

Aktuálne čakám na nové zadania niektorých súťaží. Zadania z Matematickej olympiády už sú uverejnené, tak teraz riešim tie, kým neprídu zadania z Korešpondenčných seminárov.

Ďakujem za rozhovor ■

-Ivana Mišáková-
-foto: súkromný album Filip Pokrývka-

Veľtrh vysokých škôl

Študenti 4. ročníka gymnázia uvažujú nad vysokou školou. Často ich zamestnáva otázka: Kam ďalej? Každý hľadá tú správnu vysokú školu, ktorá mu takpovediac „sadne“ a je preňho najvhodnejšia. No rozhodovanie nie je jednoduché, pretože tu je „pestrá paleta škôl“. Niekedy študent nie je rozhodnutý, ba dokonca ešte vôbec netuší, kam pôjde.

A práve preto tu je Veľtrh vysokých škôl. Každý rok poskytneme naše gymnázium možnosť zúčastniť sa na tomto veľtrhu, ktorý sa uskutočňuje v Bratislave. Pre št-

vrtákov je tu pripravené množstvo kvalitných vysokých škôl, či už zo Slovenska, alebo z Česka. Každá chce ponúknuť žiakovi to svoje. Mohli sme tu vidieť viacero univerzít: Univerzitu Komenského v Bratislave, Konštantína Filozofa v Nitre, Mateja Bela v Banskej Bystrici, Žilinskú univerzitu, Trnavskú univerzitu, Slovenskú technickú univerzitu, univerzity z Prešova a Košíc a veľa iných. Z Česka tu mali svoje zastúpenie Univerzita Palackého v Olomouci, Ostravská univerzita a mnohé ďalšie. Prišlo sem i mnoho súkromných univerzít, bola tu možnosť vyhrať jazyk-

ové pobyty a nabaliť sa novými informáciami.

Každá univerzita tu mala zastúpené svoje fakulty, dala im priestor na vyjadrenie sa a jednotlivcov, ktorý mal záujem, si mohol vybrať a zistiť nové poznatky o danej škole. Takto študenti získali prehľad a mohli si ľahšie vybrať fakultu, alebo sa dokonca porozprávať s rektorom.

Sme radi, že sme mali takúto možnosť spoznať vysoké školy, ktoré nás, dúfajme, prijmú s otvorenou náručou. ■

-Mária Antalová-
-foto: Tomáš Kyselica-

Bombová Blava

26.október by sme na našom gymnázium mohli pokojne pomenovať dňom „Bé“. A nie preto, že sa mi nepáči písmeno D. Ale kvôli tomu, že sme sa my tretiaci zúčastnili na exkurzii v našom hlavnom meste. Bé ako Bratislava. Blik! :-)

Cieľom našej bratislavskej exkurzie bolo predstavenie anglického divadla s názvom „A Christmas Carol“ od Charlesa Dickensa. Nie, nechystali sme sa ešte na vianočné nákupy, len sme boli zvedaví, nakoľko dokážeme porozumieť súvislému anglickému hovorenému textu. Bohužiaľ, na čo nám nestačili jazykové schopnosti, to museli doháňať oči alebo naša bujná fantázia. A tá sa veru bohovsky zapotila... :-) Piesne, tance, svetlá, potlesk... A už sa presú-

vame pred Inchebu, kde máme dohodnutú prehliadku výstavy The Human Body. Tej, ktorá obišla celý svet, nadchla milióny návštevníkov a vyvolala ostré diskusie. A my sme sa rozhodli, že namiesto teoretizovania na hodinách biológie si radšej ľudské telo pozrieme v praxi. Priamo v akcii. A keď si predstavím, že všetky exponáty kedysi chodili a rozprávali... Brrrrr! ■

-Erika Hanková-
-foto: Marcela Hlbočanová-

Bývalá študentka rozprávala aj o pripravovanej knihe

Aj napriek chladnému a sychravému počasiu našu školu svojou návštevou poctila Zuzka Slaninka, bývalá študentka a autorka knihy Na počiatku bolo koleso. Študentka žurnalistiky na UK v Bratislave sa prišla podeliť so žiakmi o svoje skúsenosti a súčasne predstaviť pokračovanie úspešného titulu, ktoré sa momentálne pripravuje. Ako prezradila, druhý diel sa písal ťažko, pretože sa musela opäť vžiť do

duše a mysle hlavnej postavy Pauly, ktorá má iba sedemnášť rokov. Motiváciu však mala veľkú, okrem výborných ohlasov kritiky i nadšených čitateľov dostala prísľub na sfilmovanie oboch častí.

Besedy, ktoré počas jedného dňa prebehli až v troch triedach, sa niesli v priateľskej atmosfére, a preto dúfame, že Zuzka nás navštívi opäť. A tak sa možno dozvieme, ako sa má Zuzkin pavúk, ktorého chová ako domáce zvieratko. ■

-Ivana Balgová-

foto: Ulrik

Poslední budú prvými

„Pozvali ma do Rače...“ spieva sa v Maštálnom plese od Elánu. I mňa pozvali. Nie do Rače, ale do Veľkého Krtíša na vyhodnotenie Rečňovaniiek.

A nebol som jediný. Spoločnosť mi robili Ivana Balgová, Romana Hlobeňová a Ria Gehrrová. Teda nie tak celkom. Ria, už študentka žurnalistiky, sa s nami tentoraz neuliala.

Do Krtíša cesta dlhá, a preto sme v ten osudný deň vycestovali už o siedmej rannej hodine. S vytlačným cestovným poriadkom v ruke sme sa vybrali smerom do Zvolena. Na zvolenskej stanici ma prepadol jeden pán, vraj anketár. Keďže som nemal to srdce, aby som ho poslal preč, s rukou na peňaženke som povedal áno. Prvá úloha znela: definícia slova cnosť. A už mi bolo jasné, že nejde o obyčajného a nevinného anketára. Vykľul sa z neho zvestovateľ Pánov, ktorý prišiel upozorniť ľudí, aby čítali Bibliu, lebo ona má odpovede na všetky naše otázky. Náš rozhovor prerušil odchod autobusu do Veľkého Krtíša.

Do cieľa sme dorazili až po slávnostnom vyhlásení víťazov. Nebol to najlepší pocit, keď nám oproti išli už diplomovaní a darčekom ovešaní mladí autori. Prišli sme akurát na prestávku.

„...na víno a na koláče,“ pokračuje Maštálny ples. Víno nám síce neponúkli, ale koláče boli naozaj vynikajúce. A po koláčoch sme sa aj my dočkali. Ďalší program patrilo nám. Diplomy, ceny, 1. miesto, ďalšie miesta, ďalšie ceny, ďalšie chvály. Napokon debaty s porotou. No čo vám budem hovoriť, to musíte zažiť. Keď spätne o tom premýšlam, musím uznať, že naplnili sa slová Biblie: „Tak prví budú poslednými a poslední budú prvými.“

Z tejto súťaže som si okrem zaujímavých kníh, diplomu a skúseností doniesol aj mnohé vtipné príhody z kratochvíľ počas cestovania. Nič vás na tmavej stanici nezabaví lepšie než bláznivá súťaž cudzincov(rozumej nás) o to, kto má najdesivejší diabolský smiech. Meškajúce autobusy vedia pekne natiahnuť čas, nehovoriac o tom, že keď sa konečne zjaví, musíte ich zastavovať vlastnými telami. Áno, ak niekedy pôjdete z Topoľčian do Bánoviec o ôsmej večer spojom z Blavy, rozhodne nestojte na nástupišti číslo jeden, ako vám káže cestovný poriadok. ■

-Tomáš Belobrad-

foto: Tomáš Veselý

Super Mario a super bufetárka

Moje predsavzatie- vyskúšať všetko, čo gympel ponúka, kým som ešte tu- nabralo reálne podoby 30.októbra, keď sa konala na našej škole už legendárna halloweenska diskotéka.

To, že som doteraz nebola ani na jednej „halloweenskej“, som sa snažila vynahrať, a tak som tam bola od začiatku až do konca, a vlastne ešte dlhšie, pretože ako správna bufetárka som musela prísť skôr a odísť neskôr ako väčšina. Tento rok sa na peňaženkách študentov prejavila kríza, a tak radšej ako zaplatiť symbolické vstupné 50 centov, vymýšľali nápadité kostýmy. A naozaj sa bolo na čo pozeráť. Zvieratka, pilot, čert, kocka lega. A asi sto rôznych zombies, od roztomilých, ktorých by ste si možno aj zobrali domov, cez tie bežné, aké stretávame každý deň v škole, keď majú drogérie zlavu na očné linky. A tie najstrašidelnejšie, ktorým z hlavy odpadávala koža. A s ňou aj mozog. Halloween však nie je len o strachu a chuti vracať, ale aj o zábave. Tento rok sa o ňu postarala najmä hudobná skupina Apotasy s Roumy Hlobeňovou, ktorým to spievalo a hralo naozaj výborne, čo dokazovala aj maska tehotnej ženy skákajúca do rytmu. A môj kostýmový obľúbenec? Rozhodne Super Mario. ■

-Ivana Balgová-

-foto: B. Schwarzová, A. Ševčíková-

Betónový vrtuľník

Básne od Sone Klimčovej a Romany Hlobeňovej inšpirujú k poetickej tvorbe! Dôkazom je aj báseň Betónový vrtuľník od mladého umelca Mateja Kožáka, ktorý sa, ako sám tvrdí, snažil priblížiť k dokonalosti poézie oboch dám. Posúďte sami, ako sa mu to podarilo.

Hnoj

Na uliciach beží

Hnoj

Po nábřeží koník beží

Pod stoličkou šumí tráva

Obraz, kredenc šepky hráva

Krutá sýtosť, modrý sysel

Táto báseň nemá

Hlavu ani päťu

Don Quichote de la mAncha a samba v parku

Neviem, či sledujete život kultúry v našom mestečku, ale mňa veľmi potešil program Kultúrneho leta 2012. Hlavne zmeny, ktoré sa v ňom udiali. Nehovorím, že ľudovky v dnešnej dobe nemajú svoje miesto, len to nie je moja šálka kávy. Našťastie však mesto vyhovelo aj nám, folklórnym analfabetom.

Divadelná sála? Načo?

Tak toto nám prišli ukázať herci z brnenského Divadla klauniky. Konkrétne dvaja v predstavení Don Quichote de la mAncha. Z diela, ktoré poznáme z hodín literatúry, zostalo po zásahu samotného Bolka Polívku len pár najznámejších metafor a postavy, či skôr postavičky, ktoré určite netrpeli len fyzickými problémami. A divili by ste sa, koľko Bánovčanov sa medzi nich zaradilo, aj keď možno nie úplne chtiac. Ako bol pôvodný dej vypitvaný, aby ho mohli nanovo prešpikovať humorom, tak aj rekvizity boli skromnejšie. Aj sama „Ancha“ povedala: „Saavedra napísal skvelé dielo, ktoré není závislé na nejaké scéne...“, avšak až po páde rebríka, ktorý bol viac- menej jedinou rekvizitou. Napriek nepochybne vysokej úrovni vysielania našich televízií, som sa dlho na ničom tak nezasmial a nebol som jediný. Ak mesto dá a vyskytne sa niečo podobné, hodné účasti, berte to ako pozvánku.

V rytme samby

Tým, ktorí tam boli, príde môj opis suchý (a majú pravdu), ale kvôli tým, ktorí nie, sa aspoň pokúsím. Ohňostroj života a farieb. Camapana Batucada v skratke. Dirigent a zo desať skvelých bubeníkov z Nítry, (nielen) bubnujúcich v rytme Brazílie. Na mňa pôsobili ako kofeín už výzorom. Akonáhle začali hrať, nebolo v našom parku človeka, ktorý by si aspoň neklopkal prstom v rytme samby. A keď začali ešte aj trsať ako jedna stonožka (a to mali na sebe zavesené bubny), netancovať už nebolo možné. Na záver si mohli tí menej hanbliví, teda väčšinou deti, skúsiť, koľko decibelov dokážu vyprodukovať, respektíve koľko vtákov dokážu vyplašiť. Keď sa teraz pozriem von oknom, rozmýšľam, čo by som dal za kúsok slnka aspoň v takejto podobe... ■

-Dominik Holíček-

VYŠUMENÁ PORADĽA

V (ako Vincent):

Drahá Vyšumená! Už dlhší čas žmolím brko, že by som ti napísal o nedostatku, ktorý je ani ťaživý balvan v mojom inak krásnom živote.

Som šestnásťročný mladý muž a nazdávam sa, že ľúbim dievčinu z vedľajšej triedy. Dievčina je pekná i bystrá, myslím, že je nám spolu zábavne. Ale nemôžem si pomôcť – kedykoľvek sme blízko seba, vidím, že dierka pre náušnicu v jej ľavom uchu je trošku vyššie ako tá v pravom. Popravde, sám neviem, či to skôr nie je naopak – či to pravá dierka v skutočnosti nie je nižšie než ľavá. Nech je to akokoľvek, kvári ma táto vidina vo dne, ba vo snoch aj v noci. Čo robiť? Ako postupovať? Má zmysel stretať sa s dievčaťom tohto typu aj naďalej?

Milý priateľu, som veľmi rada, že si sa predsa len rozhodol zdôveriť sa mi s nedostatkom, ktorý ti nedá dýchať a užívať si taký krásny vzťah.

Stretol si dievča, ktoré, zdá sa, zodpovedá tvojmu ideálu, ALE – vlastnú chybu, ktorá sa nedá prehliadnuť. Upozorňujem ťa, Vincent, že dierka v uchu nezarastie lusknutím prsta, ba ani dvomi či tromi lusknutiami. Je to dlhoročný problém a ani tento čas by nezaručil stopercentnú nápravu, teda zarastenie dierky a obnovenie jej existencie o nanom-

eter vyššie či nižšie podľa potreby a ucha. Ak ti však záleží na dievčati, a teda aj na vašom vzťahu, našetri si peniažky (najlepšie ešte do týchto Vianoc) a podaruj jej poukážku na plastickú operáciu. Ak ťa miluje tak ako ty ju, iste sa poteší, neodmietne.

Nataša:

Zdravím, pani Vyšumená, som dievča a mám rada knihy. Mám rada rybaciú nátierku a hranolky z otcovej mrazničky. Mama má doma veľkú knižnicu a otec plný mrazák hranolčekov. Rybaciú nátierku mi ale nikto z nich nechce robiť – mama preto, lebo nechce, aby som pred otcovou novou ženou smrdela; otec preto, lebo na mňa nemá čas, jeho nová žena preto, lebo sa spolu ne bavíme. Ako jej mám povedať, že chcem, aby mi urobila rybaciú nátierku, keď sa spolu ne bavíme? Ja sama si ju nemôžem robiť, lebo mi nasmradnú ruky od cibule a mama neznaša, keď jej knihy smrdia od cibule. Dík.

Nataša, chúďatko! Tu nepomôže nič iné, len navštíviť starých rodičov z jednej alebo z druhej strany. Veľa šťastia. Dúfam, že aspoň s jedným rodičom svojich rodičov sa bavíš, ináč sa o lahodnej nátierke nedohodnete. Všetko to poznáš: „Nemému dieťaťu ani vlastná mater nerozumie...“

Bez práce nie sú money

Heháj, škola skončila... Škola skončila. Odložme mikiny, kostýmy, saká. Pláže, voda, leto nás čaká... Tak určitééé. Toto Buri-anovo HA-HA mi poriadne dvíhalo tlak. Minimálne časť prázdnin. Konkrétne pracovnú dobu.

Ako to začína

Čírou nudou. Nie, teraz vážne. Veď to určite poznáte: „Toto by si chcel? Aj hento? A s kamošmi na chatu... Aha... A čo si chromý? Máš ruky? Máš!“ Koniec debaty. Ako teda naše „chcem“ pribúdajú a sponzorské chuťky našich rodičov ubúdajú, treba sa i nám za robotou poobzerať. Ani u mňa to nebolo inak a keďže nemám široký okruh rodinných príslušníkov, ktorí by sa trhali zamestnať ma za minimálnu mzdu, musel som začať s hľadaním skôr.

Nakoniec som toho robil trochu viac. Od natieranie plotu až po trhanie buriny.

Ale brigáda v sadoch jednej nemenovanej firmy vo mne zostane ešte dlho.

Práca šľachtí človeka

Môj deň sa začínal okolo piatej,

aby som stihol prebicyklovať desať kilometrov na miesto, skadiaľ nás brali autami. Po týždni som už mal pocit, že všetky cesty vedú do Ostratic.

Ak ste nechceli robiť celý deň s úplne cudzím človekom, museli ste nájsť svoje stádo a držať sa ho aj pri nasadaní do áut. Ono to v skutočnosti vyzeralo, ako keď chcete narvať čo najviac uhoriek do jedného pohára. Bolo na to hneď niekoľko dôvodov. Šoférom sa nechcelo toľko jazdiť a čím skôr ste boli v sade, tým viac ste mohli obrať (alebo zjesť - závisí od štýlu práce). A v neposlednom rade ste si mohli vybrať kýbliky, ktoré vám boli najsympatickejšie. A potom už len oberať a oberať do sýstosti. Nechali nás pomaly dusiť vo vlastnej šťave na 37°C osem-deväť hodín. Potom sme už boli hotoví. Doslova. Potom už len transport zo sadov naspäť do Ostratic a ďalších desať kilometrov domov.

Sranda musí byť, aj keby na chleba nebolo...

Ako hovoril môj dedo: „Od roboty aj kone kapú.“ Zobrali sme si jeho radu k srdcu a bojovali sme s ponorkovou chorobou, ako sa

len dalo. Songy na plné... ehm, repráky a zásobu vtipov hádam prežili ostatní brigádnici v dobrom duševnom zdraví. V tých lepších prípadoch je smiech neoddeliteľnou súčasťou brigády, v tých horších skôr súčasťou výplaty. Ďalším skrytým benefitom je, že pri práci sa môžete aj vzdelávať. Napríklad nám šéf vysvetlil, ako to v skutočnosti je s koncom sveta: „Treba obrať všetky čerešne, lebo keď sa neoberú, tak prídu červíky a zožerú všetko. Aj nás...“ Takže kým budú oberači poctiví, všetci sme v bezpečí.

Učiť sa, učiť sa, učiť sa

Čím dlhšie som pracoval manuálne, tým viac som si želal, aby som to nemusel robiť celý život (to som sa už od mája videl na kúpalisku). Vďaka pani profesorky Škultétyovej, ktorá poslala môj článok do jednej súťaže, som vyhral 50 dolárov. Doteraz moje najľahšie zarobené peniaze. Aké ponaučenie z toho plynie? Kto sa nechce zobrať, musí sa učiť. Ale zas odtiaľ potiaľ. Stačí to, čo vás baví. Hlavne, ak sme na gympli. Šak sme nejaká elita, či? ■

-Dominik Holíček-

Dovolenkové trapasy

Určite si každý z vás okrem pekných spomienok priniesol aj zopár trápnych a neprijemných. Ja to už považujem za prirodzenú súčasť teplých letných dní. Veď kde si môžeme dovoliť viac ako v meste či krajine, kde nás takmer nikto nepozná? A, mimochodom, čo by to bolo za dovolenku bez trapasu? Ponúkam vám tri výherné anonymné trapasy z reálneho života, ktoré nedostanú žiadnu cenu, pretože ich cieľom je len vyčariť úsmev na vašej tvári.

Prezliekareň

Všetci to poznáme. Teplo a more nás nútia neustále sa prezliekať. My ženy si často na dovolenku berieme celý svoj šatník. Jedno tričko prepotíme, po troch dňoch sa do krátkych gát nezmesíme, šaty zašpiníme od zmrzliny... Neustále sa prezliekame. Z trička do plaviek, z plaviek do podprsenky, z podprsenky do šiat a tak ďalej. Z dovolenkového apartmánu

si urobíme svoju vlastnú prezliekareň. Raz som sa prezliekala zo šiat do plaviek a práve vo fáze medzi týmito dvoma outfitmi, keď som behala po spálni úplne nahá, zakýval mi pán, ktorý stál v okne hotelovej izby oproti. Celá som očervenela, rýchlo zastrela a snažila sa na túto situáciu zabudnúť. Ešte v ten večer som onoho pána stretla v bare. Pozýval ma na drink a ja som hrdo odmietla. Je však otázne,

či si žena môže zachovať svoju hrdosť po tom, ako ju muž, s ktorým sa sotva pozná, uvidí nahú. Možno práve preto som sa snažila zdržiavať v blízkosti hotela čo možno najmenej. Problém bol, že už po prvom dni strávenom na pláži, som sa začala nudiť. Nebavilo ma len tak ležať a vypekať sa, a tak som sa prihlásila na kurz surfingu. Celú noc som si predstavovala, akého sexi mladého učiteľa mi pridelia. Vi-

ete... vyrastala som na amerických filmoch a Disneyho rozprávkach. Stalo sa, čo čert nechcel. Respektíve chcel, ale ja som to nechcela. Môj inštruktor bol nepekný a starý, v mojej hlave zaškatulkovaný ako úchyl, čo sa pozerala na mladé dievčatá z okna, keď sa prezliekajú.

Dlhá cesta

Na dovolenke je vždy najdlhšie cestovanie. Teda, záleží to od toho, koľko ste ochotní za dovolenku vysoliť. Cesta lietadlom je rýchla a pohodlná, ale ja som bola odkázaná na cestu autobusom. Tá je dlhá, nepohodlná, ale lacná. Keby som usporiadateľka zájazdu, po príchode by som ľudí poslala na masáž, a verím tomu, že by

boli ochotní zaplatiť za ňu aj sto eur. Môj trapas však nemá s masážou nič spoločné. Pokiaľ nejde o masáž brucha... Ušlo sa mi miesto vedľa najkrajšieho chalana z celého zájazdu. Pri pohľade naňho sa mi zrýchlil tep, v hlave sa mi zjavilo bludisko a v bruchu som cítila motýle. Teraz si tým nie som až taká istá. Neboli to motýle, ale plynatosť, a vzhľadom na to, že sme stáli len každých päť hodín, neudržala som ju v sebe. Našťastie sa všetci tvárili, že nič nepočujú a nič necítia, no moju červenú tvár asi len tak neprehliadli.

Ranná káva

Môj dovolenkový trapas nebol tak celkom mojím dovolenkovým trapas-

om, preto mi príde ešte vtípnejší. Teraz ale neviem, či bol spôsobený jazykovou bariérou, alebo neschopnosťou personálu. Hneď ako som sa prebudila v bulharskom hoteli, pozrela som sa z okna na more a dostala som chuť na kávu. Potrebovala som dodať energiu po prehýrenej noci. Usadila som sa v bare a vypýtala si kávu. Priniesli mi len kávu. Bez vody, bez cukru, bez mlieka a bez keksíka, ktorý mám najradšej. Zatvárila som sa povýšenecky a poprosila čašníčku o mlieko. Teraz beriem všetky svoje slová, ktoré mali bulharské bary vykresliť ako nepohostinné, späť, pretože ešte sa mi skutočne nestalo, že by mi priniesli litrovú škatuľu mlieka ku káve. Váš zákazník, váš pán... ■

-Romana Hlobeňová-

Leto na slaný spôsob

Aljaška to nebude... Tam nemajú klimatizáciu!

„Balte kufre, ide sa do Egypta!“ Veta, ktorú by si priali počuť asi viacerí z nás. Pozorovať luxusný západ slnka spoza piesočnatých pyramíd - lákavá ponuka! Ale my sme sa aj tento rok vybrali na tradičnú dovolenku do Chorvátska. **Posledné sekundy ako suchozemskí cicavci**

Cesta prebehla pomerne hladko, veď ju už poznáme takmer naspamäť. Dvanásť hodín cestova-

nia nám už pripadá ako cesta k známym do Liptovského Mikuláša. Napriek tomu ten pocit z pohľadu človeka, čo zhliadne more po ročnej absencii, je skutočne návykový. „Dobro došli! Zdravo more! A sme tu!“ v duchu sa tešíme. Hlučné rozhovory cikád akoby sňali únavu z namáhavého nočného cestovania. Teraz sa rýchlo vybalíť! Na dospávanie nie je čas, ešte sa navylhujeme do sýtosti. A skok do mora!

Zaslúžené vykúpenie

Už sa nám zdá aj cesta na pláž nekonečná. Všade slnečníky, farebné plavky, slnečné okuliare a opálené telá. „Trošku nával,“ vravím si. Tu vám do hlavy vrazí lopta, tu niekomu skočíte na karimatku a tamto zasa robíte tieň žene s knihou v ruke. No keď si konečne nájdete miesto a rozložíte deku, poviete si: „Parádička!“

„Sweet corn! Maiz! Kukuruz!“ počuť, ako sa z diaľky blíži akýsi brigádnik, čo ponúka varenú kukuricu. Navyše je tu záplava drob-

ných barov a reštaurácií, kde sa to hemží miestnymi špecialitami, ktoré majú v cene zarátaný hádam aj čašníkov úsmev. Slušný výber vynikajúcej balkánskej zmrzliny a letných koktailov, vyrobených dobre že nie ešte aj z morských ježkov. Senzácia!

Zaklopali sme aj na inú bránu

Tomu sa hovorí leto, tomu sa hovorí dovolenka. Takýto spôsob relaxu by nás tak ľahko neomrznel. A my sme si aj napriek tomu prekvapujúco povedali, že si pôjdeme na jeden deň oddýchnuť od toľkého oddychovania. Zvolili sme si miesto, na ktoré sa už niekoľko rokov pozeráme z pláže.

Je to maličký ostrov strednej Dalmácie, ležiaci približne oproti mestu Omiš. Poznáte ho možno podľa toho, že nemá pitnú vodu a dostávajú ju tam z pevniny podmorským vodovodom. Alebo podľa toho, že sa tu nachádza kláštor, v ktorom sú všetci mnísi pochovaní postojacky. Fajn, asi najskôr ani jedno, ani druhé. Ale nemajte obavy! Nie je to tu ani zďaleka také spiatočnícky stredoveké. Každopádne, nám sa názov Brač spája s Martinom Kukučínom.

Nie každý si dokáže získať priazeň celého ostrova

Martin Kukučín. Nelákali ho problémy vtedajšieho „maďarizačného“ Slovenska, a tak sa chytil hneď prvej pracovnej príležitosti v zahraničí. Bolo to miesto lekára v dedinke Selca, ktorá mu prirástla k srdcu až natoľko, že tu strávil dve tretiny svojho života. Ako lekár starostlivo pristupoval k ľuďom na celom ostrove. Získal si tak domácich, ktorí si ho veľmi vážili.

Vyzametané námestie

Jeho dom v stráni, v ktorom sa usadil s manželkou Pericou Didolič, sme počas návštevy ostrova nenašli a nenašli by ste ho ani vy. Z tohto neobyčajného kamenného domu sú dnes už iba trosky, takže pamätaná tabuľa, ktorú dostal na 150. výročie svojho narodenia od Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, musí visieť na iných kameňoch. Je zavesená na prednej

V tomto dome Martin Kukučín pôsobil ako lekár. Dnes tu sídli miestna lekáreň a obecný úrad.

stene budovy, v ktorej roky pôsobil ako lekár a v ktorej sa dnes nachádza obecný úrad a lekáreň. Tú sme však nemali potrebu navštíviť. Radšej sme sa poobzerali po útulnom, hoci frekventovanom, čistom námestíčku.

Ostrovček á la Narnia

Tento pomerne známy ostrovček Dalmácie ma svojou originalitou a neskutočným pokojom posadil na zadok. Už pri prvých pohľadoch naň z trajektu som si išla vyfotiť celý film. Po vystúpení z lode sme sa nadýchli sumartinského vzduchu a prešľapali sme si tri kilometre k nášmu cieľu. Kým sme ho ale zacítili pred očami, rozplývali sme sa nad krásnou, čistou prírodou a rozoznávali sme jednotlivé vône bylín a pochutín rastúcich popri asfaltovej ceste.

Zahrali sme sa na domácich Chorvátov

More sa nám síce stratilo z dohľadu, keďže sme sa mu otočili chrbtom, ale cikády nám hrali do kroku. „Kikirikí!“ privítal nás akýsi dedinský kohút hlasným oslovením a miestny traktorista

znudeným pohľadom. Pripadali sme si ako doma, teda na prostom slovenskom vidieku, a nie kdesi blízko domu, kde težačka Katica hájila svoju slepú lásku k vysnívanému Nikovi. Ako sme sa blížili k námestíčku, toto prostredie mi začalo pripomínať malé kúpeľné mestečko na chorvátsky spôsob. V uličkách okolo kostola vládla pohoda.

Aj tie naše presýpacie hodiny sa nakoniec predsa len presypali

Keď sme preskúmali každý dom v Selci, a ten Kukučínov sme skutočne nenašli, vrátili sme sa do Sumartina, odkiaľ nás onedlho viezol trajekt späť na pevninu. Pripadala som si, akoby som sa práve vrátila z iného sveta. Zo sveta, ktorý je odrezaný od reality, kam sme si pre istotu priniesli vlastnú minerálku, aby sme zbytočne nepridávali starosti domácim. Do konca dovolenky nám zostávalo ešte pár dní. Napokon sme sa pohľadom z terasy rozlúčili s obrysmi bračských kopčekov. ■

-Ivana Mišáková-
-foto: autorka-

Cimbalové muzicírovanie

„Vidíš tie kopčeky?“ rozplýval sa ocino, keď sme sa približovali čoraz viac k Tatrám. „Vidím, a najbližší týždeň ich uvidím hneď ráno po zobudení,“ nedalo mi nepodpíchnúť ho.

Áno, krásna predstava, stráviť týždeň pod Tatrami, priamo v Štrbe. Keď som však zahliadla samotnú Štrbu, krásna predstava bola razom preč. „Oci, nevrátite sa? Neotočíme to? Ja sa ta bojím ísť.“ V hlave mi totižto stále zneli slová pani učiteľky: „Minulý rok decká vstávali o šiestej, aby mohli cvičiť. A s hraním sme končili tak o jedenástej večer.“ Ak ja tento tábor prežijem...

Máš všetky veci? Stačia tie najdôležitejšie-paličky a cimbal.

Keď sa povie letný tábor, väčšine

asi napadne behanie po lese, plnenie zaujímavých úloh, súťaženie. Môj tábor bol úplne o inom. Už názov všeličo napovie: Cimbalové muzicírovanie. Všetky decká, čo sme sa tu stretli, máme jedno spoločné: voľný čas trávime (pre niekoho nezmyselným) búchaním po strunách. Nemyslite si však o nás, že sme nejakí čudáci, ktorých svet má rozsah od C po A3. Na prvý pohľad by ste ani nezistili, aký netradičný nástroj doma máme. Ak to však ľudia zistia, nájdu sa aj takí, ktorí nás odsudzujú. Cimbal si skoro všetci spájajú jedine s folklórom a neraz sa mi stalo, že som bola terčom posmechu. Cimbal však nie je iba folklór, na ňom sa dá zahrať všetko od výmyslu sveta. A keby aj bol, čo je na tom také zlé?

Paličky nielen na hranie, ale aj na bojovanie

V Štrbe sa však nenašiel ani jeden človek, ktorý by nás odsudzoval. Všetci sme rovnako milovali tento úžasný nástroj. Dennodne sme medzi sebou zvädzali boje o to, kto bude kedy a koľko hrať, pretože počet cimbalistov akosi presiahol počet cimbalov, a verte mi, že tam bolo naraz toľko cim-

balov, koľko som dovtedy ešte ani nevidela. Nájsť voľný bol zázrak. A bolesť rúk, ktorá sa dostavila každý večer? To bolo to jediné, čo by som tomuto týždňu mohla vyčítať. Hralo sa naozaj od skorých ranných hodín až do neskorého večera. A hralo sa všetko možné a všetkými možnými spôsobmi. Posledný večer sme dokonca napratali všetky cimbalové do dvoch tried, posadili sa za nástroje a spoločne si zahráli. To bol ale rámus!

Jéééj, kravičkyyy!

Aby nám však z toľkého hrania nepreskočilo, mali sme pripravené aj nejaké to odreačovanie. Napríklad prechádzku v Tatrách, kúpanie alebo opekačku. Za sprievodný program by sa dalo považovať aj naše náhodné stretnutie s niekoľkými desiatkami kráv, ktoré sa vracali domov z paše. V tábore sa totižto nachádzala prevaha mestských detí, ktoré sa tváril, akoby niečo také videli naživo po prvýkrát. Bohužiaľ, aj to je realita dneška. ;)

Dovidenia opäť v Štrbe!

Aj keď sa nám na začiatku nechcelo vymeniť letné ničnerobenie

za tvrdú drinu, posledný deň sa nám nejako nechcelo odísť. Veď my nie sme iba hracie skrinky. Za celý týždeň sme sa aj veľa nasmi- ali, navymýšľali blbiny- veď sme predsa len deti (aj keď možno tro- chu prerastené :)). Pred odchod- om domov sme si ešte spoločne,

ale aj individuálne zahrli, aby sme rodičom a obyvateľom Štr- by ukázali, akí sme všetci šik- ovní. A potom už len zohnať pár silných chlapov a mohli sa začať nosiť cimbaly do áut. Cimbal je veru ťažký nástroj a ťažké bolo aj lúčenie. Týždeň utiekol nejako

podozrivo rýchlo, až som mala pocit, že niekto náročky zrých- lil čas. Ak by ste však očakávali slzičky smútku, mýlite sa. Koniec koncov, stretneme sa opäť o rok v Štrbe. A možnože aj skôr... ■

-Dana Hanková-
-foto: Matej Sanitár-

Jazerá, kopce, Gardaland a nadšení dospeláci

Keď sa čo i len spomenie Taliansko, každý si hneď predstaví more, slnko a krásne opálených Talianov (chlapci samozrejme Talianky). Ja som ta išla za horami, jazerami, zimou a občas aj dažďom. No aj napriek tomu som sa celý týždeň bavila.

Neznášam, keď sa musím ponáhľať. A či idem, som sa mala rozhodnúť hodinu pred odchod- om. Nakoniec však túžba po akom - takom oddychu zvíťazila a ja som sa musela narýchlo po- baliť. Nasledovala desaťhodinová cesta v dodávke so šiestimi chlap- mi (ktorá sa ešte pred príchodom do Bratislavy stihla pokaziť) a keď sme so sesternicou konečne vy- stúpili v Bolzane, namiesto našej tety s jej usmievavým frajerom nás tam čakali iba ďalší chlapi. Vlastne, nás ani nie. Keď dorazi- li, vyrazili sme do Welschnofenu, kde bývali, no ani sme sa nestih- li vybaliť a teta nás už ťahala na miestny festival plný dobrého jed- la a zábavy. V takom duchu sa v podstate niesol celý týždeň. Tetin frajer nás rozmaznával jedlami, na

aké nám len prišla chuť, a k tomu každý deň raňajky do postele. Na také niečo si človek ľahko zvyká. So sesternicou sme za ten týždeň pozreli takmer všetky jazerá, vy- behli na pár kopcov, ale myslím, že najväčším zážitkom bola návšteva zábavného parku- Gardalandu. O tom, že zábavný park nie je len pre deti, som sa presvedčila hneď z príchodu. Myslím, že náš 30-ročný ujo bol nadšený väčšmi ako my, a takisto aj všetci dospeláci na- okolo. Keďže mapku som mala vo vlastníctve ja, rozhodovala som, kam pôjdeme najskôr. Namierili sme si to na vodný kolotoč. Vždy som také niečo chcela zažiť, a to najmä kvôli seriálu Step by step, takže mám o jeden nesplnený det- ský sen menej. A môžem povedať, že to bolo úžasné. Okrem kolo-

točov a všakovakých atrakcií, na ktorých sa zväčša vybláznili všetci, si konečne na svoje prišla aj moja teta, keď sme našli stánok, kde si ľudia mohli vystrieľať alebo „vy- hádzať“ plyšáka alebo čokoľvek iné. Nakoniec si vystrieľala plyšá- ka, no nebyť usmievavého riaditeľa parku, ktorý na mňa potmehúdsky žmurkol, asi by v mojej izbe ter- az Super Mario nebol. Následne sme pozreli a absolvovali takmer všetko a po dvanástich hodinách sme sa unavení vracali domov. Na ďalší deň sme mali ísť na nákupy, no keďže nás na raňajky ujo budil okolo jednej, odložili sme to na posledný deň. Posledný deň sme teda pobehali talianske butiky, teta nás nabalila a my sme sa vys- miate vracali domov. ■

-Zuzana Pristachová-

foto: autorka

foto: Peter Chranec

„Neseď doma pri kompe, pod s nami von!“

Tatry - originál, ktorý nám nikto nevezme, a predsa sa o ne delíme s Poliakmi. Tatry – tak krásne a veľkolepé, a predsa nebezpečné a zradné. Tatry. Majú svoj vlastný zákon a každý, kto sa rozhodne naše najvyššie pohorie navštíviť, sa mu, či chce, či nechce, musí podriaďiť. Pretože nie my, ale hora rozhoduje, či nakoniec dosiahneme vrchol...

V mojom prípade posledná veta akoby potvrdzovala staré známe „do tretice všetko dobré“. Do Tatier chodíme už dlho a čím dlhšie, tým sme náročnejší. Stále sa snažíme hľadať miesta, z ktorých sú najkrajšie výhľady, na ktoré sa dá najťažšie dostať a kde okrem driny a šľapania zažijeme neraz aj adrenalín.

Pyramída nad tromi dolinami...
Východná-Vysoká. Strážca troch

dolín – Bielovodskej, Velickej a Veľkej Studenej doliny. Vrchol, ktorý otvára brány do celých Tatier – hneď oproti je majestátny Gerlach, na opačnej strane je vidno až na Rysy. Bilancia: tri pokusy, dva neúspešné. Počasie. V Tatrách si ho nevyberáme, mení sa z minúty na minútu. A tak nám nezostalo nič iné, iba trpezlivo skúšať a skúšať, kedy nám Tatry dovolia vyjsť až na vrchol. A opla-

tilo sa. Na konci augusta. Na poslednú chvíľu.

Na konci leta sa dni krátia a počasie je síce v Tatrách najstálejšie práve na konci leta a na jeseň, nič ale netreba podceňiť. Topánky, batohy, bundy a podho sa potiť na kopce! Opakujem, oplatilo sa. Nálada na jednotku, počasie obstočné, výhľady výborné... ■

-Erika Hanková-
-foto: autorka-

Nikdy neopozerané

„Tak, a čo teraz?“ pýtal som sa sám seba, keď som plánoval program prázdninovej návštevy môjho kamaráta z Moravy. Počas hľadania a odmietania rôznych možností som sa nakoniec rozhodol. Ukážem mu historické pamiatky v našom okolí. Veď čo môže byť pre nás príznačnejšie? A čím iným by sme už len vedeli v Bánovciach ohúriť?

Naplánoval som teda návštevu najbližších hradov. Dobré ich poznám, aj história mi je blízka, aspoň sa reku pred kamošom trochu blysnem. A, navyše, ich návšteva sa dá spojiť aj s peknou prechádzkou, alebo dokonca aj s tvrdšou turistikou. Človek musí myslieť aj na zdravie.

Za históriou po lešení

Najbližším hradom a samozrejmosťou pre každého z nás je Uhrovský hrad. Stokrát videný, stokrát obdivovaný, možno si pov-

iete, avšak nikdy neopozeraný. A to aj kvôli rozsiahlym a pomalým rekonštrukčným prácam. Pre tých, ktorí by si radi spravili jednoduchý a krátky výlet, priam dokonalý tip. Po zhruba trištvrtehodinovom výstupe si môžete nielen vychutnať pekný výhľad na okolie, ale aj opekané špekáčiky. Chutia znamenite, tie si určite pribalte, aby sme to s tým zdravím zas tak veľmi nepreháňali.

Zámok ako od Disneyho

Ak si chcete prehodiť chuť a ukázať kamarátovi aj rušnejšie miesto, zaradte si do programu najznámejšiu a najnavštevovanejšiu pamiatku v našom okolí. Atmosféru Bojnického zámku nepochybne dotvárajú aj zahraničné návštevy (je to síce prízemné, ale asi každý sa už aspoň raz pousmial na pózach ázijských turistov pri fotografovaní, ani my sme nemohli zostať vážni). Svojím očarujúcim rozprávkovým vzhľadom prilákal k sebe aj niekoľkých filmárov a atraktivnosť zámku zvyšujú aj rôzne akcie. Tou najznámejšou sú zámocké strašidlá, ale nás v čase

našej návštevy nestrašili. Stavba je pastvou pre oči nielen zvonka, ale aj zvnútra. Počas viac ako jednod hodinového vstupu vám sprievodca ukáže nielen mnohé miestnosti tohto zámku, ale môžete navštíviť aj jaskyňu pod ním. A od zámku je to len na krok do zoologickej záhrady.

Uväznení v dejinách

Menej známy je už Topoľčiansky hrad. Neďaleko vodnej nádrže Duchonka stojí zrúcanina tohto hradu z trinásteho storočia. Na veľkom nádvorí je opäť možné rozložiť si oheň a spraviť jedlo, z malého sa dá vstúpiť do veže, odkiaľ máte ako na tanieri veľmi široké okolie. Pri tejto návšteve si ale musíte dať pozor. Môže sa vám stať, že pri pokuse odísť počas prehliadky, narazíte na zamknutú bránu. Odomknúť vám prídu až po hodine čakania, hoci sú majitelia kľúčov spolu s vami na hrade. Nuž čo, hodinový výlet do stredoveku je pod zámkom, ale, verte, stojí za to. ■

-Tomáš Belobrad-
-foto: autor-

Coldplay

Britská skupina Coldplay nedávno navštívila hlavné mesto našich bratov Prahu, kde podali neuveriteľný výkon. Pre vypredanú arénu zahrli hity, ako Yellow, Fix me, The scientist, či Viva la vida za spievodu tých najkrajších efektov.

Členovia skupiny Coldplay a ľudia, ktorí stoja za nimi, skutočne trafili do čierneho. Hneď po privítaní kapely na pódiu obrovským potleskom a krikom, z ktorého som mala na celom tele príjemné zimomriavky, to chalani poriadne odpálili. A to doslova. Prvú pieseň začali hrať v sprievode farebného ohňostroja a tým sa všetko iba začalo.

Sotva som sa stihla spamätať, náramky, ktoré sme dostali pri vstupe, nám všetkým začali farebne svietiť a blikať. Stali sme sa tak súčasťou show. Každé jedno svetielko bolo podstatné a spolu tvorili ten najkrajší celok. Potajme som Chrisovi Martinovi závidela. Muselo byť krásne sa pozerieť na tisícky rúk nad hlavami so svietiacimi náramkami spievajúcich fanúšikov.

My sme mali výhľad na neho o trochu horší, ale vďaka veľkým kruhovým obrazovkám Coldplay nevideli iba ľudia v prvých radoch. Speváka som dokázala vidieť aj naživo, ale v dialke sa zdal menší ako špendlíková hlavička. In my place, in my place a nielen

na mojom mieste, ale aj všade naokolo začali strieľať farebné konfety. Takmer som z tolkej krásy padla na zadok. Spevák ani len neváhal a zložil sa na zem, kde sa váľal vo farebných papierikoch. Hneď ako pódium začalo osvetľovať niekoľko žltých svetiel,

všetci sme vedeli, že nasleduje hit Yellow. Čo som však nečakala, bolo, že zahrajú song z nového albumu Mylo Xyloto – Princess of China, pretože pieseň je stavaná ako duet so speváčkou Rihannou. Tá prišla tiež, ale žiaľ iba v 2D formáte na veľkých farebne osvetlených kruhových obrazovkách. Najviac ľudí za srdce chytila pieseň Fix you a musím sa priznať, že naozaj sa mu podarilo ma „opraviť“. Veď ako by som mohla byť smutná po takom úžasnom koncerte...

Boli sme nenásytní, a tak sme kričali odušu kvôli prídavku. Zrazu sme všetci začali spoločne spievať pasáž z piesne Viva la vida, s veľmi jednoduchým textom „Ooooooh Ooooooh Ooooooh“. Myslím, že sme kapelu milo prekvapili, pretože nám zahrli hneď štyri prídavky a na facebookstránke som po príchode domov našla status od Chrisa Martina „Thank you Prague, you gave us an incredible night“. Ja si dovoľím tvrdiť „Thank you Coldplay, you gave me an incredible night“! ■

-Romana Hlobeňová-

Šťastie na dosah

Chris Gardner, ktorý sa musí postarať o svoju rodinu- manželku a syna Christophera, sa ocitne v ťažkej životnej situácii. Má dlhodobé finančné ťažkosti, ktoré už nezvláda, a jeho psychicky vyčerpaná manželka to vyrieši odchodom z domu. Chris ostáva sám so synom, je postavený zoči-voči svojmu ťažkému osudu, ktorému musí čeliť. Napokon dostane ponuku, na skúšku pracovať v jednej prestížnej firme zaoberajúcej sa obchodom a akciami. Ak sa osvedčí, môže nastúpiť ako stály zamestnanec. Preto Chris túto ponuku prijíma, no kvôli pretrvávajúcim problémom s peniazmi sa ocitne aj so synom na ulici a prespáva, kde sa dá. Jeho druhým domovom sú železničné stanice, autobusové zastávky, či dokonca verejné toalety. Aj napriek všetkému, čo si preňho život prichystal, nestráca nádej a vieru v to, že jeho šťastie je na dosah.

Gabrielle Muccini pri písaní scenára odviezol skvelú prácu. Zdrvivúci príbeh o Chrisovi, ktorý v okamihu stratil všetko a nemal nič, ma v nejednej scéne dojal k slzám. Celý príbeh je o hľadaní ľudského šťastia. Nenájdeme tu superhrdinu, ale obyčajného človeka, ktorého jediným cieľom je prežiť nasledujúci deň. Tento film ako jeden z mála zanechal vo mne naozaj silný zážitok. Príbeh vám dá doslova ranu a dôvod zamyslieť sa nad tým, ako sa môže všetko zmeniť zo sekundy na sekundu. Táto dráma je navyše natočená podľa skutočnej udalosti, čo v človeku vyvolá ešte väčší súcit s hlavným hrdinom. Podľa mňa, veľkého obdivovateľa tohto filmu, Chris Gardner v podaní Willa Smitha naozaj herecky zažiaril. Myslím si, že je príjemnou zmenou vidieť ho hrať aj v dráme, nielen komédiách, ako sme zvyknutí. Celkový dojem u mňa je veľmi pozitívny. A na otázku, či by som si film pozrela zas a zas a zas, by som bez váhania odpovedala áno. ■

-Alžbeta Saloňová-

Wintersun - Time

Zdravím vás opäť. Po tom, ako som sa dozvedel, že na gymnáziu máme aj zopár fanúšikov metalovej hudby, som sa rozhodol december venovať albumu Time 1 od kapely Wintersun.

Pre tých, ktorí toto zoskupenie nikdy nepočuli: ide o fínsku kapelu, ktorá vznikla v roku 2003, vtedy, keď Jari Mäenpää, spevák, gitarista, keyboardista a basák v jednom, opustil kapelu Ensiferum. V roku 2004 mu teda vyšiel prvý album Wintersun, album mal obrovský úspech. Kapela koncertovala asi dva roky a v roku 2006 ohlásili nový album s názvom Time. Po štyroch rokoch útlmu sa kapela konečne ozvala a začala znovu hrať naživo. Dátum vydania albumu stále odďaľovali, pretože práca na orchestrálnom spracovaní trvala vyše 30 rokov. Na začiatku októbra tohto roku sme sa konečne dočkali, aj keď iba polovice albumu. Nachádza sa na ňom päť pesničiek. Album má výborné nápady, ale čo sa týka zvukovej stránky, nie príliš dobré spracovanie. Prvá a štvrtá skladba sú intrá, ktoré sú nád-

herné, avšak naživo ich nie je možné zahrať, pretože sú to orchestrálné veci. Ďalšie tri majú minimálne osem minút a je na nich vidieť, že sa tých osem rokov čakať vyplatilo. Krásne spevy, epické gitarové riffy, orchestrálné vsuvky a bicie, pri ktorých sa nie jeden bubeník riadne zapotí. To všetko sa nachádza v každej jednej pesničke. Určite sa oplatí vypočuť a počkať si aj na druhé pokračovanie Time 2, ktoré môžeme očakávať na jar budúceho roku. ■

-Matej Žák-

SÚŤAŽILI SME

Medziriadky - próza, celoštátne:

- 2. miesto: Ria Gehrerová
- 3. miesto: Ivana Balgová

Literárny Zvolen - próza, celoštátne:

- Čestné uznanie: Ria Gehrerová, Ivana Balgová

Mladé talenty - próza, celoštátne:

- 1. miesto: Ria Gehrerová

Škultétyho rečnovanky - próza, celoštátne:

- 1. miesto: Ria Gehrerová
- 3. miesto: Ivana Balgová
- Cena LIC: Tomáš Belobrad

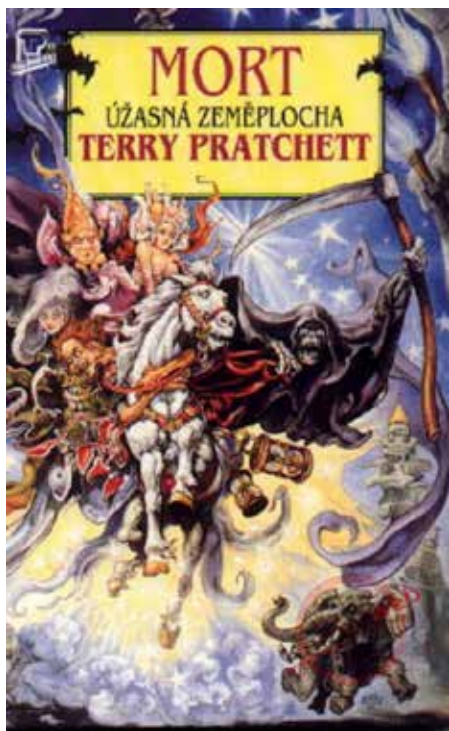
Škultétyho rečnovanky - poézia, celoštátne:

- 3. miesto: Romana Hlobeňová

Celoslovenská súťaž v prednese ľúbostnej poézie Koyšove Ladce:

- 2. miesto: Simona Šebeňová

Terry Pratchett: Úžasná Zemeplocha, Mort

Na každého raz dôjde. Nech sa snaží uniknúť, ako chce. A potom mu nezostáva nič iné, len sa s ním musí stretnúť. S kým? Má mnoho mien, napríklad Hrob všetkej nádeje, Ničiteľ vesmírov, Požierač hviezd, ale on sám seba označuje za antropomorfnú personifikáciu. Veru tak, reč je o vysokom kostlivcovi v plášti utkanom z číročírej tmy, s kosou tak nabrúsenou, že krája slová. A teraz hľadá učňa.

Na jednej z mnohých necivilizovaných končín Zemeplochy, odľahlej farme s mnohými poliami a zvieratami, žije mladý chlapec Mort. Od zvyšku svojej rodiny sa veľmi odlišuje, hlavne kvôli svojmu prístupu k životu a

práci. Zatiaľ čo jeho otec jednoducho vytrhá burinu zo záhrady, Mort nad ňou bude celý deň stáť a rozmýšľať, aký má zmysel. Vďaka takýmto situáciám sa Mortov otec rozhodne, že ho na trhu predá niekomu do učenia. Avšak, ako sa na trhovisku javí, nemá oňho nikto záujem. Keď sa pred polnocou obaja chcú vrátiť domov, cestu im skríži čierny jazdec s kosou na bielom koni a ponúkne Mortovmu otcovi, že ho vyučí za hrobára.

Pravda je však iná, jazdec nie je hrobár, ale sám Smrť, ktorý vezme Morta do svojej ríše. Zoznámi ho so svojou adoptívnou dcérou Ysabell a služobníkom Albertom, ktorý bol najmocnejším mágom na Zemeploche, a aby si zachránil svoj život, v posledných minútach stal sa Smrťovým komorníkom. Smrť zverí Mortovi do opatery svojho koňa Truhlíka, ktorý je najrýchlejšim koňom na Zemeploche. Mort chodí so Smrťou sprevádzať mŕtve duše na druhý svet. Teda, nie vždy. Na Zemeploche dostane každý mŕtvy po smrti to, v čo celý život veril.

Dej sa zauzľí v okamihu, keď Smrť začne zaujímať ľudský život natolko, že zatiaľ, čo neskúsený Mort sám vykonáva jeho prácu, on chodí na rybačky, večierky, hľadá si novú prácu a skúša rôzne radosti i starosti života. Jedného dňa má Mort odprevať zo sve-

ta princeznú, avšak podľahne zalúbeniu a nechá ju nažive. Realita sa však oklamať nenechá a pokiaľ princezná naozaj nezomrie, na svete sa budú odohrávať rôzne čudné veci, ktoré smerujú k jej neodvratnému koncu. Mortovi nezostáva nič iné, než svoje zlyhanie zatajiť pred Smrťou a pokúsiť sa udržať princeznú nažive čo najdlhšie.

Nebyť toho, že autorom tejto knihy je Terry Pratchett, išlo by o trochu netradičné rozprávkové rozprávanie pretkávané rôznymi zaujímavými úvahami o živote a smrti. Keďže sa ale dej odohráva na Úžasnej Zemeploche, môžete očakávať 310 strán kvalitného príbehu plného humorných dialógov a okamihov. Zároveň si poriadne môžete užiť Smrť, veľmi obľúbenú a podľa môjho názoru najkvalitnejšiu Pratchettovu postavu. Je paradox, že práve tento kostlivec je zo všetkých postáv najľudskejší a aj napriek svojmu povolaniu dokáže veľmi ľahko a rýchlo zlepšiť náladu. Dokonca aj v okamihoch, keď sa snaží pôsobiť hrôzostrašne, pretože tieto okamihy mu často zmari nejaký trapas (pošmyknutie na lade a iné). Kniha je do istej miery aj veľmi dobrým nástrojom na odbúranie strachu zo smrti. Neváhajte a prečítajte. Ak máte radi Pratchettove diela, Mort sa vám bude určite páčiť! ■

-Tomáš Belobrad-

DNA

Tak ako? Recenzie už napísané? Čo napísané, pravdepodobne aj oznámkované. Takže týmto článkom vám už asi nepomôžem. Ak ale ešte stále neviete, o čom hovorím, tak si možno aspoň trochu osviežite pamäť.

DNA je asi najťažšie predstavenie, aké nám DAB naservirovalo. Ale krásne. Minimálne vizuálne. Scéna spolu so svetlami menili atmosféru každého okamihu, ako sa len dalo, vďaka čomu sme mohli vid-

ieť skryté svety v obyčajnej stodole. Aj keď nabudúce by som asi pribil niektoré časti silnejšie.

Hudba bola využitá skôr ako kulisá, keď bolo treba niečo zakryť, premiestniť alebo vysvetliť. Nehyb-

né spievané monológy trefne pre-rušovali zbesilú dynamiku hry, z ktorej nebolo úniku. Aspoň sme sa chvíľku mohli tváriť, že sledujeme niečo vymyslené.

Na kostýmoch sa nedalo nejako vy-

bláznití, pretože DNA si rovnošaty pýtala ako my vreckové. Dotvárali prostredie školy a zároveň boli peknou metaforou, ktorá bola vypichnutá aj tým, že Phil (Juraj Ďuriš) počas celej hry nemal sako. Mimo chodom, nepripomínali vám biele košele Die Welle?

Pri dramaturgii oceňujem najmä hru s jedlom. Veď koľkokrát ste videli zjesť herca za predstavenie toľko sladkostí, čo vy zjete za týždeň? A to sme sa už dostali k obsadeniu. Svetozár Sprušanský si vybral fakt omladinu. A nebolo to na škodu. Napríklad zajac Danny (Martin Šalacha) bol neuveriteľne uveriteľný a Brian (Marián Viskup) tiež vedel, čo robí. Keď Adam (Peter Oszlík) vysvetľoval, že dlho mŕtve vtáky nie sú zrovna bašta, nebolo mi všetko jedno. Asi by som mu to uveril, aj keby mal nohavice a čistú košeľu, hoci bol v tejto hre viac-menej iba kulisou. Tak ako všetci ostatní. Pre Phila.

Uznávam, ako dokázal byť v role. Ako sa celá jeho hlava sústredila na tú jednu vaflu. „Teda ona sa ňou stala... pardon, s troškou džemu.“ V jeho prejave nebolo jednej chyby. Dokonca, aj keď sa všetci herci smiali, on udržal poker face. Ako pravý bábkar.

Na druhej strane Belin vzdor vyznieval ako výkrik do tmy. Zdesený, prekričaný samým sebou. Ktovie, možno sa bála, že ju zabije ďalšia padajúca lata. Monológy, ktoré mali byť vrcholom jej postavy, pôsobili trochu afektovane. Našťastie tento nedostatok úplne prevalcovala myšlienka hry. „Narodili sme sa do zvláštnej doby, inej ako všetky ostatné. Musíme byť šťastní povinne?“ Nie, nemusíme vôbec nič. Máme slobodu a máme svoje putá. A tiež slobodu zbaviť sa ich. Alebo ich na niekoho hodiť. A čo vy, boli by ste schopní niekoho zabiť v prospech rodiny, priateľov či pre všeobecné dobro? Máte pravdu,

načo zabiť, keď niekedy stačí len trochu ponížiť, skríknúť, klamať. Na konci hry sa zjavujú príznaky všetkých Philových príkazov a ťahajú ho do jeho vlastnej jamy.

Dennis Kelly (chlapík, čo to má na svedomí), hovorí, že je mu jedno, či sa diváci bavia, alebo sú zhnusení, hlavne, aby sa nenudili. Ak ste aj plakali za Sladkou Charity, dúfam, že vám bolo z DNA aspoň trochu zle. To by znamenalo, že DNA šimpanzov nám nie je až taká podobná. Zatiaľ.

Už dva týždne pred predstavením, sme sa vypytovali, čo nám to vlastne učiteľia vybrali.

Rozhodnutie nakoniec padlo, s ohľadom na nižší vekový priemer, na DNA od Dennisa Kelyho. Keď to hodnotím spätne, možno by dvojzmyselná Sladká Charity bola lepším rozhodnutím. Aspoň by jej rozumeli všetci. Asi práve preto, že by bola len dvojzmyselná. ■

-Dominik Holíček-

HLODY

Prof.: „To je krásna báseň! Toto keby mi chlap zložil, tak odpadnem!“

Štud.: „Mne to prišlo, že sa s ňou chcel len vyspať...“

Štud.: „Pani profesorka, môžem sa opýtať?“

Prof.: „Už si sa opýtal!“

Prof.: „Ako sa volá...?“

Štud.: „HmMMM.“

Prof.: „Dobre, poradím ti, je to na s.“

Štud.: „Spektrum?“

Prof.: „Nie, interferencia!“

Prof.: „Vy ste kompletní...“

Štud.: „Nie, traja chýbajú.“

Prof.: „No, Diana, a už to len doplň.“

Diana: „HmMMM.“

Prof.: „No, zemiaky sú ako?... K?“

Diana: „Krumple!“

Prof.: „Teraz si sadnite, dajte sa do tureckého sedu a húpame sa z jednej strany na druhú.“

Dievčatá: „A toto je na čo dobré? Čo robíme?“

Duča.: „Gulkáme si hovno.“

Prof.: „Hlavnou postavou je Peter Aubier. Píš, ako počuješ!“

Štud.: „Písala by som, keby počujem.“

Prof.: „Ty chceš ísť asi na medicínu, však?“

Štud.1: „Tak asi áno.“

Prof.: „A čo taká psychológia?“

Štud.2: „Akože pacient?“

Prof.: „V autocharakteristike nemusíš opisovať svoje vnútorné orgány, že v akom sú stave...“

Prof.: „Menší pomocný tábor Rimanov na území dnešného Slovenska sa nazýval Gerulata, dnešné Rusovce. Tam sa nachádza aj nudistická pláž. Napíšte si: nud. pláž!“

Prof.: „... priečne vlnenie! Mali sme priečne vlnenie?“

Pamätáme si priečne vlnenie?“

Štud.: „Nie.“

Prof.: „Nemali sme priečne vlnenie?“

Štud.: „Šak ste sa pýtali, či si to pamätáme...“

Na veky vekov -Tomáš Belobrad-

V hale panovalo prítmie. Svetlo bolo stlmené a zapnuté iba na miestach, kde sa nachádzali pracujúci. Klepotanie a buchotanie výrobných liniek vytváralo monotónnu zvukovú kulisu, ktorá dotvárala dokonalú uspávaciu atmosféru. Raz za čas sa odkiaľsi ozval aj unavený nadávajúci ľudský hlas, ale aj ten zakrátko stíchol. Za jedným z nespočetne mnohých pásov sedel v rade človek, ktorého v dôležitých údajoch uvádzali častejšie pod označením E-27M420-KH2I-L. Mal pochopteľne aj svoje vlastné meno, ale to nebolo až také dôležité.

Bol to priemerný človek priemerného vzhľadu. Na takých, ako bol on, sa dalo natrafiť počas jednej prechádzky po vonku na celé stovky. Nevytrčal z davu ani po výške, ani po šírke. Mal husté tmavé vlasy, hnedé oči a kruhy pod nimi. Nemal jazvy, zvláštne materské znamienka, zlomený nos a ani zlaté zuby. Oblečenie mal z čínskych obchodov a topánky mierne obnosené. Patril k relatívne mladšej časti ľudskej populácie, len nedávno oslávil stotridsiate siedme narodeniny.

Sedel zhrbený na rozkývanej stoličke a snažil sa nezaspáť pri pohľade na tisícky plodov ľudskej práce, ktoré sa mu mihali pred očami. Semtam niečo zobral a odhodil bokom, inokedy mu pohľad skĺzol z pásu do ničoty. Táto práca ho ubíjala. Chcel spať, ale nemohol. Potreboval peniaze. Veľmi ich potreboval. Pokiaľ nebude pracovať bez prestávky, cez sviatky aj víkendy, môže sa stať, že sa jeho krátky život čoskoro nedobrovoľne skončí. Spoločnosť potrebovala produktívnych obyvateľov, nie povaľačov. Tí nemali nárok na dlhovekosť.

Unavene si pretrel oči. Kdesi za sebou počul pravidelné tikanie veľkých nástenných hodín. Rozmýšľal, ako dlho ešte bude musieť sedieť na nepohodlnej stoličke, pokiaľ tam nezaspí a nevyrazia ho. Nemohol si dovoliť spraviť najmenšiu chybu, tam vonku čakali tisícky nezamestnaných, ktorí by neváhali sadnúť si na jeho miesto hneď potom, čo by z neho pre únavu odpadol.

V okamihu, keď sa jeho myšlienky začali rozplývať do prichádzajúceho spánku, prišlo vykúpenie. Prenikavé zvonenie ohlasujúce koniec zmeny mu dodalo dostatočnú energiu na to, aby razom vstal a odšuchtal sa k šatniam. Zo skrinky si vzal bundu s nepravou značkou a rovnako nepravú tašku s vecami. Zabuchol ju, a keď si uvedomil, že takmer zaspal na lavičke pri obliekaní sa, obetoval pár cenných drobných na nechutnú kávu z automatu. Pomaly ju uchlipával, pri odchode z komplexu označil koniec svojej pracovnej doby a vyšiel na trochu čerstvejší vzduch. Boli asi dve hodiny v noci a jasné svetlo. Niektorí vtípkovali, že počas

nočných hodín býva v mestách viac svetla ako za dňa. Asi mali pravdu.

Zničeným krokom sa priplichtil cez obrie parkovisko k svojmu starému ojazdenému autu. Zo všetkých strán k nemu doliehali zvuky štartujúcich vozidiel ľudí, čo robili spolu s ním. Možno nie v tej istej hale, možno nie na tom istom poste a možno nie v tej istej firme. Cítil k nim ale istú spolupatričnosť. Azda boli aj oni presne tak unavení ako aj on.

Na tretíkrát sa mu podarilo naštartovať. Pomalým tempom smeroval k východu z parkoviska, jedna ruka na volante, druhá držiaca téglík s kávou. Predtým, ako vyšiel na cestu, dal prednosť autobusu. Nočnými linkami chodili tí, ktorí si nemohli dovoliť auto. Ani on by si ho v súčasnosti nemohol dovoliť. Šťastie, že kedysi na to mal. Nevedel si predstaviť, ako by chodil domov. Zaradil sa do kolóny. Hustá premávka bola v mestách na dennom aj nočnom poriadku, ako sa zvyklo hovoriť, kolóny trvajú už dobrých pár rokov. Nemal silu na to, aby sa hneval. Len ďalej popíjal nechutnú kávu a občas pritlačil plynový pedál.

Sledoval reklamy popri ceste. Nové divadelné predstavenie, zľavy v hypermarketoch, dva pútače na filmy s hviezdny obsadením, jedna z herní a potom... Pred očami sa mu objavila sporo odetá, príťažlivo pôsobiaca žena so zvodným úsmevom na modrobielom pozadí. „Dvestoosemdesiatdva a stále mladá! ETELICORP.“ Napoly podráždene si vzdychol. Táto mamutia spoločnosť ho (rovnako ako aj všetkých ostatných) vyžierala. Dávali mu život, to áno, ale za akú cenu? Ubehli stovky rokov od dôb, keď lekári v správach rozprávali o skúšaní lieku zastavujúceho starobu na potkanoch. Fyzici, ktorí spomínali, že nanotechnológie nájdu obrovské uplatnenie v zdravotníctve, sú už dávno mŕtvi. Ale ich práca tu zostala. Zdokonalená do možností, o ktorých sa im ani nespívalo. Na pútači sa opäť objavilo modrobielie pozadie. „Memento mortis. ETELICORP.“ Modelku vystriedal vyškerený kostlivec v tureckom sede. Bolo to vyhrážanie. V Etelicorpe sa rozhodovalo o živote a smrti. Nepostavil sa im do cesty žiaden zákon. Aj politici sú obyčajní ľudia a tí, zo strachu, že z nich zostane len prach, sa radšej podvolili. Ťahali za jeden povraz.

Keď ľudia neumierajú, ale stále sa rodia, logicky to znamená, že nastáva preľudnenie. Aj z tých najmenších dedín sa stali veľké mestá s mnohými mrakodrapmi. Ale ani to nestačí na to, aby si každý našiel svoje miesto v preplnenom svete. Musí si ho prebojovať. Ako? Prácou. Zmyslom ľudského života je práca, pretože ho ňou celý naplňa, snaží sa dosiahnuť svoje stanovené ciele. Šanca, že ich ale všetky dosiahne, je nulová, a preto existuje

vždy niečo, za čím sa naháňame. Z prostriedku sa stáva účel. A preto museli pracovať. Aby prežili. Väčšina financií skončila, pochopiteľne, vo vreckách tých, ktorí túto hru na život a na smrť mali pevne vo svojich rukách. Všetci museli byť spokojní.

Prešiel tri križovatky, než sa kolóna znovu zastavila. „My sme večnosť a život. ETELICORP,“ hlásila tentoraz skupina vážne tváriacich sa mužov na stene výškovej budovy. Týchto spoločností bolo oveľa viac. Nezáležalo na tom, pod akým názvom vystupujú, alebo s akou vládou spolupracujú. Po celom svete to bolo rovnaké. Tí, čo sa rozhodli umrieť prirodzene, tak spravili ešte len v dobách, keď sa večný život rozvíjal. Ich počty boli ale vyrovnané v priebehu niekoľkých mesiacov.

Okolo pol štvrtej nad ránom dorazil pred panelák, v ktorom býval, a zaparkoval na mieste po človekovi, ktorý išiel zaplniť voľné miesto v nekonečnom pracovnom kruhu. Systém bol geniálny. Nekonečný. Naozaj večný.

Keď za sebou zamkol dvere bytu, s povzdychom zo seba skopol topánky a odtackal sa do malej kuchynky. Býval sám. Nemal deti ani partnerku. Mal mnoho známostí, ale žiadnu nebral vážne. Myslel si, že je ešte mladý. A, navyše, keď ledva drží pri živote seba, ako by mohol potom držať pri živote aj rodinu? Nešlo to, systém to nechcel. Pri deťoch naozaj platilo, že menej je viac. Nazrel do prázdnej chladničky, vzal si z tanierika posledné koliesko salámy, vhodil ho do úst, nalial si za pohár vody, vypil ho a sadol si na pohovku. Kedy si na zaspätie potreboval tabletky. Dnes sa akurát stihol nasmerovať tak, aby nespadol z pohovky potom, ako sa odobral do bezsenného spánku.

Ráno sa zobudil s nepríjemnou pachuťou. Umyl si zuby, škúliac cez opuchnuté oči na svoj zničený obraz v zrkadle. Bolo mu zle. Chvíľu sa hrabal v šatníku, zvliekol zo seba oblečenie, v ktorom aj zaspal, a vliezol do sprchy. Voda bola vlažná, občas až studená. Pri takom veľkom odbere sa čudoval, že vôbec aj tečie.

Pri obliekaní zistil, že mu škvrka v bruchu. Minútu hľadel do prázdnej chladničky, než si uvedomil, že bude musieť ísť na nákupy. Začínala ho bolieť hlava. Podľa lekárskeho odborníka by to vzhľadom na medicínu, ktorú berie, nemalo byť možné. Nekontrolovateľne sa mu roztriasla ľavá ruka. Stisol zuby, zasyčal a pravou rukou sa začal hrabať v liekoch na policičke. Našiel správny balíček, vytiahol z neho tabletku a zapil ju. Po chvíli sa mu ruka vrátila do normálneho stavu. Nemal rád tieto tiky. Bolo popoludnie. Mal pocit, že spánok nemá žiaden účinok. S veľkým úsilím sa prinútil vstať, zobrať si kľúče od auta a zamknúť byt. Potreboval nakúpiť. Doprava bola na tom lepšie ako minulé noc. O necelú polhodinu už hľadal parkovacie miesto pri hypermarkete. Asi hodinu sa bez-

myšlienkovite prechádzal pomedzi regály, než si k pokladni doniesol šunku, v ktorej bolo viac múky ako šunky, starší chlieb, instantné polievky, jedno kura a niekoľko jogurtov.

Všetko to naložil do auta a šiel vrátiť košík späť na miesto, keď pri ceste k autu zbadal na zemi akýsi papier. Zohol sa a zdvihol ho. „Epos o Gilgamešovi je jednou z najstarších epických básnických skladieb. Je to príbeh človeka, ktorý sa snaží dosiahnuť nesmrteľnosť...“ Pravdepodobne to bol projekt nejakého žiaka a ten ho stratil. Psychicky i duševne zničenú osobu to ale zaujalo. Najstaršie dielo a už v ňom sa človek snaží dosiahnuť nesmrteľnosť. A dnes, keď ju má?

Nasadol do auta. Nesmeroval ale domov, lež na iné miesto. Zaradil sa na výpadovku a čoskoro bol preč od centra. Zišiel na vedľajšiu cestu a zastavil pri malom kopci. Bol obohaný múrom. Vystúpil von a cez zdobenú bránu vošiel dnu. Ocitol sa na cintoríne. Nemal tam nikoho, ale párkrát sa tu v minulosti zastavil. Pohľad mu upútala reklama: „Porazili sme smrť. Na veky vekov. ETELICORP.“ Ani tu si nedajú pokoj? Mal chuť rozbiť ten panel, ale asi by ho to vyšlo veľmi drahé.

Prechádzal sa pomedzi náhrobky a stále dookola čítal žiacku prácu, akiste stiahnutú z internetu. Gilgameš nezískal fyzickú nesmrteľnosť, ale svojimi skutkami zaistil, že sa na neho nezabudlo ani po tisíckach rokov. „Osudom a údelom človeka je smrť,“ čítal. Osud. Ten si dnes vytvára každý sám. Smrť v ňom ale zaiste nefiguruje. Iba život.

Ale aký je to život? Aký má zmysel snažiť sa o niečo, keď nemáme potrebu zanechať odkaz, pretože sa nepomienieme? Na čo sú dobré všetky chvíľkové radosti, keď v mase večnosti nehrajú žiadnu úlohu? Kto si bude na staré kolená spomínať na všetky tie vtipné príhody z minulosti, keď stále je tu budúcnosť? Nikto. Nikto sa nemusí snažiť urobiť čosi významné, nikto sa nemusí snažiť robiť dobré veci a pomáhať, pretože strašiak smrti už nie je. Zo života sa stala jednoliata masa, oceán rokov, ktoré sú všetky ako jeden, a niet medzi nimi rozdielu. Z kruhu neujdeš, aj keď tak sa veľmi snažíš. Už to nie je ako dážď, keď každá kvapka je inakšia a dopadne na iné miesto, so všetkými tými trápeniami a radosťami, plačom a smiechom. Chceli ujsť pred smrťou, ale dostali sa do jej kostených pazúrov svojou večnosťou. Niet úniku. Priveľmi sa bojí.

Bolo mu nanič. Pozrel sa na svoje hodiny. Človeka, ktorý síce má svoje meno, ale pre dôležité úrady je známy pod označením E-27M420-KH2I-L, čoskoro budú hľadať v práci. Znovu sa musí ponoriť do omámenia, v ktorom roky ubiehajú ako minúty, a nie je medzi nimi rozdiel. Našiel ale odvahu a pri odchode z pohrebiska kopol do protivej reklamy, manifestácie večnosti.

Čakala ho nočná zmena. ■

Jablkový koláč nešikovného muža -Ivana Balgová-

Vždy keď prší, lutujem, že doma nemáme psa. Dedko sa bál, že mu bude štať na motyky a tie začnú hrdzaviť, takže každý môj pokus privliecť domov šteniatko, zamietol zvráštením obočia. Keď som bola malá a vodil ma do škôlky, vždy mi po ceste rozprával, ako chodil bosý do školy cez les a topánky si obul až pred mestom. Keď som potom začala chodiť na strednú do mesta ja, vždy sa podozrievať pozeral na moje tenisky, ako keby neveril, že sú schopné vydržať tú cestu. Chodievala som autobusom. Zastávka bola vždy preplnená, ako keby sa celá dedina rozhodla, že pôjde do mesta. Kým všetci nastúpili, zvykla som nakúkať cez okno a počítať voľné miesta na sedenie. Vždy som bola v matematike dobrá. Učiteľ ma chválil, hlavne keď sme mali slovné úlohy. Ako jediná som odpovedala celou vetou. Po škole som vždy čakala na lavičke, kým sa dedko vráti domov. Väčšinou sa prechádzal po lúkach alebo v neďalekých sadoch zbieral zo zeme spadnuté jablká. Robil z nich jablkovú šťavu, ktorú nikto okrem neho nepil, lebo na povrchu vznikala hrubá jablčná koža. Raz som prisahala, že ju zjem. Bolo to dávno. Sedela som vtedy na dedkovej posteli. Pod obrazom Panenky Márie som slúbila, že ak zariadi, aby ma jeden muž miloval po celý život, zjem dedkovu jablčnú kožu a vôbec ju nebudem vyplúvať. Potom ma dedko objavil obutú v jeho posteli a dostala som na zadok. S plačom som išla za mamou, ale tá povedala, že som nemala prisahať také hlúposti a ešte k tomu v dedkovej posteli. A ešte aj obutá. Vždy sa mi páčilo, že z ničoho nerobila veľkú vedu. Ani keď sa s tatinom rozviedli. Zbalila moje veci, dala do práčky dedkove košele a povedala, že po svoje veci si príde zajtra. Odsťahovali sme sa do mesta. Bývali sme v malom byte a každý víkend som chodievala za dedkom a tatinom na chalupu. Dedko sa už nepokúšal presvedčiť ma, aby som pila jeho domácu šťavu. Stále mi vravel, že odkedy bývam v meste, som fajnové decko. Nemal rád mesto. A tak sa ani nesnažil počúvať, keď som mu vravela, že som ju nepila ani predtým. Jediný raz, odkedy sa mamina s tatinom rozviedli, sa dedko usmial, keď som mu povedala, že som zaľúbená. Bolo to v piatok, dedko práve kopal zemiaky a nadával, keď motykou nejaký preťal. Povedala som mu o tebe, ako sa voláš a skadiaľ si, ako sa volala mama za slobodna a ako sa volala jej mama, pretože dedko vždy identifikoval ľudí podľa príbuzenstva. Povedala som mu, že ťa ľúbim a že keď budeme spolu žiť, kúpiš mi psa, a vtedy sa usmial. Bol spokojný, že ten pes nebude štať na motyky jemu.

Prší a lutujem, že doma nemáme psa. Mala by som niekoho, kto by so mnou išiel zbierať jablká. Odkedy dedko zomrel, na chalupu už takmer vôbec nechodíme. Jablká z neďalekých sadov padajú na zem, hromadia sa na trávniku, nemá ich kto pozbierať.

Kým som sa predrala cez zarastenú lúku, celá som premokla a začala som sa triasť od zimy. Domov som prišla až za tmy. Sveter som mala zašpinený a premočený, ako vlastne všetko oblečenie. Ešte stále si sa nevrátil. Jablká som umyla, očistila a nechala ich odstáť, ako to robieval dedko. Vravel, že tak bude šťava hustejšia a zdravšia. Umyla som aj seba. Stála som vo vani a nechala som na seba tiecť horúcu vodu. Bolo mi smutno. Vždy keď som zmokla, umyl si mi vlasy a potom si ma zabalil do osušky. Ležala som na gauči, ty si varil čaj a pýtal si sa, koľko vreciek máš dať do dvojlitrového čajníka. Nikdy si nebol v kuchyni šikovný, ale vždy si sa postaral o to, aby som nenachladla. Teraz tu nie si, neviem, či ešte niekedy prídeš, a je mi jasné, že nachladnem. Trasiem sa od zimy, aj keď som v posteli zabalená do plátna.

Zobudila som sa na zvuky z kuchyne. Niečo spadlo a ty si zanadával, presne ako dedko, keď kopal zemiaky. Keď si ma zbadal, usmial si sa a podal si mi šálku s čajom. Na kuchynskom stole práve chladol jablkový koláč. Jablkovú šťavu som nakoniec nerobila. Nebolo z čoho. A kožu som nikdy nezjedla. Nebolo treba. ■

Pamätám si

-Roumy-

Pamätám si, ako si povedal:
„Sladké nejem.“

Vtedy som zastavila ruku
s túžbou ti ho darovať.

Pamätám si, ako si povedal:
„Fotky nelikujem.“

A ja prestala som sa fotiť,
lebo krása nie je všetko.

Pamätám si, ako si povedal:
„Iné nezohrievam.“

Vtedy pripustila som teplo
tvojho tela až príliš blízko.

Nechcem si už pamätať nič!
V ústach nosíš jej lízatka,
rukami ohrievaš jej dlane.

A jej fotka je tvojou
večernou modlitbou.

Sám nevieš ako

-Roumy-

Písala som ti:
„Už neviem milovať.“

Vravela som ti:
„Nemám šťastie v láske.“

Sám nevieš ako,
všetko si vyvrátil,
ako keď bežne
si vyvraciaš sveter

FOTO ČÍSLA:

MATURANTI ODHALILI NA
STUŽKOVEJ VŠETKO

V BUDÚCOM ČÍSLE SOS:

STUŽKOVÁ

foto: Robert Tojtek

foto: súkromný album Martin Kacvinský

ROZHovor
S MARTINOM
KACVINSKÝM

BÁNOVSKÁ
SKUPINA
APOTASY

